

БРАНИМИР СЪБЕВ
КОТЕШКИЯТ ГОСПОДАР

chitanka.info

— С какво се занимаваш, сине на саваната?

Младият тъмнокож мъж вдигна глава и погледът му срещна големите черни очи на Нимба, най-красивата сред племето на нубийците. Той се усмихна и продължи да разравя с къса украсена пръчка въглените в малкия огън.

— Призовавам духовете да ни дарят с богата реколта и да ни пазят от зли сили, дъще на пустинята.

— А къде е жертвата, която ще принесеш в дар на духовете?

— Великите духове не се нуждаят от кръв, за да изпълнят молбата на хората от нубийския народ — убедително отвърна той и погали по главата малкия гепард, който дремеше до краката му. — Просто трябва да бъдат умилоствивени — този огън ще помогне нашите молитви да стигнат до тях.

— Не знам друг начин за умилоствивяване, освен жертвоприношението, Калунга — сви устни красивата жена.

— Напротив, има. Но да не говорим повече за това. Как е баща ти?

— Все така — въздъхна Нимба и приседна до огъня. Загледана в малките пламъци, тя промълви: — Крачи непрестанно напред-назад из селото и е станал страшно раздразнителен. Не дава и дума да се издума за белите хора.

— Разбирам го — съчувствено каза мъжът и сложи ръка на рамото на нубийката. — Все пак на него се пада отговорността да бъде наш вожд и да пази племето. А сега е заплашена вярата и свободата ни, най-ценните неща за един човек.

Нимба погледна мъжа до себе си и тъжно се усмихна:

— С какво сме нагрубили или заплашили белите хора? Посрещнахме ги както се посреща близък човек, дошъл от много далеч, дадохме им да споделят храната ни. А те как ни се отблагодариха? Доведоха своите жреци да ни привлекат насила към тяхната вяра, а вождът им иска да ни прати в мините да работим за тях. И ни заплашват постоянно, че ако не им се подчиняваме, ще ни атакуват с гърмящите пръчки. Един вече погубиха...

Калунга кимна.

— Да, Бана. Помня как израснахме заедно с него и си играехме в прахта. Понякога скришом отивахме да се къпем в езерото, въпреки че

беше забранено. И на мен ми липсва. Още виждам как скача към белия, посегнал на сестра му...

— Това не трябва да продължава така — тихо каза Нимба и погали малкия гепард. Хищникът измяука в просъница. — Дано татко и Нерео измислят как да се справим с тази заплаха, която е надвиснала като буреносен облак над главите ни.

— Сигурен съм, че ще намерят начин — успокоително каза мъжът и хвърли няколко странни парчета кост в огъня. Те започнаха да пукат и се разнесе миризма като от лъвско леговище. — Арани е велик вожд, а Нерео е не по-малко велик шаман. Не се притеснявай. Западният вятър ще разнесе буреносните облаци и слънцето отново ще огрее земята с животворните си лъчи.

— Дано си прав, Калунга — каза нубийката и се изправи. — Скоро ще се стъмни и хищниците ще излязат на лов. Няма ли да се прибереш в селото?

— Не се страхувам от хищниците — усмихна се чернокожият. — Аз съм техен приятел и брат.

— Но аз ще тръгна. Идваш ли?

— След малко. Трябва да довърша ритуала.

— Добре. Ще се видим в селото.

Калунга проследи с поглед полюшващите се бедра на високата нубийка. Погледът му се зарея в дългите ѝ коси, спускащи се като черен водопад по извивката на гърба ѝ.

— Толкова е красива... — промърмори той. Извади от пояса си кесийка и бръкна вътре. Извади шепата си пълна с оранжев прах, който хвърли в огъня. Пламъците внезапно лумнаха с нова сила, а костите побеляха отново за миг. — Ако стане моя жена... но не. Баща ѝ няма да я даде на един прост младеж, който го бива само да се върти около шамана и повече да пречи, отколкото да помага. Разсъни ли се, малки братко?

Последното беше предназначено за гепарда, който се протегна и разтърси главата си. Тъжните очи с отвесни зеници се възряха в тъмнокафявите ириси на Калунга.

— Върви — с повелителен тон изрече нубиецът. — Иди при своите събратя и им кажи, че Великите духове са умилоствени.

Гепардът направи няколко крачки и въпросително се обърна към човека.

— Тръгвай, вестоносоце — тихо каза Калунга.

Хищникът се затича с леки подскоци на изток, към необятната савана. Бързо спускащият се здрач скоро го погълна.

Нубиецът проследи с поглед своя млад приятел и се съсредоточи отново към огъня, който вече догаряше, а костите вътре продължаваха да припукват.

— Това не може да продължава така! — яростно изкрещя Арани и ритна едно котле, което кротко вреше над огъня. То подскочи и изля горещата си вода на земята.

Абаносовото тяло на вожда лъщеше на слънцето, а безбройните златни украшения, които носеше, хвърляха отблясъци. Арани гневно крачеше напред-назад из селото, а Нерео го следваше и напразно се мъчеше да го успокои. Британските колонизатори бяха пристигнали тук внезапно, сякаш земята се бе отворила и ги бе изплюла, отказвайки да ги приеме. Миролюбивите нубийци ги посрещнаха както подобава — устроиха празненство в тяхна чест и им поднесоха разкошна трапеза. Красиви млади момичета танцуваха и свиреха на различни музикални инструменти цяла нощ, за да забавляват чужденците. Но за англичаните това беше просто поредното село, населявано от диваци, които трябваше да бъдат впрегнати на работа за благо на Нейно Величество. Протестантските свещеници, които бяха пристигнали заедно с узурпаторите, се заеха да покръстват насила африканците. Последните упорито отказваха да сменят вярата си и да строят своите идоли от глина и камък. С еднакво безразличие нубийците слушаха неразбираемите за тях часове по богословие, които им изнасяха свещениците и наблюдаваха как огромните бели мъже трошат техните идоли. Думите не значат нищо. Идолите могат отново да бъдат изваяни. Вярата остава.

След като разбраха, че диваците няма да се откажат от религията си, англичаните предприеха по-радикални мерки за подчинение. Започнаха да заплашват нубийците със своите пушки и насила им взимаха накитите. Сега искаха да ги пратят в златните мини да работят за Нейно Величество и затова вождът беше толкова много ядосан. Нерео се мъчеше да го догони и същевременно си мислеше за своето „дете“ — осиновения Калунга. Помнеше как преди двайсет години

скиташе из необятната савана и изведнъж чу детски плач. Заинтригуван, току-що признатият от племето жрец се запъти по посока на писъците и скоро откри виновника за тази врява — новородено африканче, повито в бананови листа. Трийсетгодишният жрец взе ревящото бебе и го осинови. Според неписаните правила жрецът нямаше право да има жена, следователно не можеше да остави потомство. Ала шаманът искаше да остави наследник и това щеше да бъде малкият Калунга. Хлапето растеше бързо и не след дълго се захвана да учи прилежно жреческия занаят. Тогава вече застаряващият шаман откри една необикновена способност в своя единствен син и ученик — Калунга умееше да разговаря с хищниците. По-специални негови приятели бяха лъвовете, пантерите, гепардите и сервалите. Случваше се младият нубиец да прекарва цели часове в саваната със своите необичайни приятели, разговаряйки с тях посредством ръмжене и сумтене. Когато навърши осемнайсет години, Калунга вече говореше на хищните котки така, сякаш разговаряше с човек и те го разбираха. Въпреки че почти нямаше опасност да му се случи нещо лошо, Нерео винаги го предупреждаваше и се страхуваше за него. Старият жрец се чувстваше така и сега, докато крачеше подир разгневения вожд и с трепет се безпокоеше за детето си. Лошите бели хора не бяха като котките и като нищо можеха да пратят приятеля на хищниците в мините или дори да го убият. Нерео прошепна по-скоро на себе си:

— Къде си, Калунга?

Гласът на стария шаман трепереше като лист на вятъра.

Беше привечер, когато Калунга се прибра в селото. Нощта вече изпълваше въздуха със своите звуци, характерни за африканската савана — животните се събуждаха и тръгваха да търсят храна. Големи котки се криеха във високите треви, израсли край реките и езерата, където антилопите идваха на водопой, и дебнеха своите жертви. Крясък на нощна птица раздираше за миг настъпилата тишина и обичайният шум се възстановяваше. Тропот на бягащи тревопасни, рекове на хищници, писък на загиващо животно — природата сякаш напомняше за себе си, за своето доминиращо и същевременно невидимо присъствие.

Босите крака на младия нубиец не издаваха никакъв звук. Той стигна до глинената колиба, където живееше, и отметна кожата, която служеше за врата. Старият жрец се сепна и за малко не изгърва каменното хаванче, където стриваше билки.

— Уплаши ме, Калунга. Защо се забави толкова? — навъси се той.

— Извини ме, татко — склони глава младежът. — Бях сред великата савана, където успокоявах Великите Духове, както си ме учил.

— Стъпваш по-тихо и от своите четириноги приятели — засмя се Нерео, забравил, че е сърдит. — Вечерял ли си? Има студено месо от гну.

— Благодаря. Много съм гладен — каза Калунга, поемайки лицата с месото, и започна да се храни с пръсти.

Нерео продължи да се усмихва и плъзна погледа си по пръстените стени на колибата, където живееше с неговия син повече от двайсет години. Единствените мебели бяха двете легла от листа и треви, два груби дървени стола и още по-грубо направена маса. В тази къща старият жрец бе отраснал, тук бе отраснал и баща му и бащата на неговия баща. Тук Нерео бе отгледал и своето осиновено дете и не бе и помислял да я сменя. В тази стара колиба той щеше тихо да умре на същия одър, на който бяха умрели баща му и дядо му. В тази колиба Калунга щеше да си доведе жена и да доживее дълбоки старини, радвайки се на децата и внуците си. Някои неща остават и се запазват през годините и със своето присъствие напомнят за събитията от миналото — такива, каквито са били в действителност. Хората се раждат, живеят и умират — от началото до края на света. Живей в настоящето, мисли за бъдещето, спомняй си миналото. Това са основните принципи, на които се крепи същността на човешкия живот, на които се крепи смисълът на самото съществуване. А времето, тази най-голяма сила във Вселената, си тече като безспирна река и събитията минават и отминават, оставяйки само смътен спомен след себе си, подобно лятна омара.

Калунга привърши вечерята си и изтри мазните си пръсти в парче кожа.

— Нахрани ли се? — попита Нерео.

— Да.

— Да си лягаме, синко — каза старият жрец и духна лоената свещ.

Двамата мъже се изтегнаха и не след дълго заспаха, приспани от скрибуцането на цикадите.

Англичаните си бяха устроили бивак в източния край на селото. Живееха под груби тръстикови навеси, покрити с листа — не можеха да понасят „смадливите нощни гърнета, в които живеят диваците“, както се изразяваше капитан Баунти, предводителят на колонизаторите. Той беше висок метър и осемдесет, здрав, с къса руса коса и огромни мустаци и бакенбарди. Воднистите му сини очи създаваха погрешното впечатление, че ей сега ще зарони сълзи. Джеймс Баунти не бе плакал откакто бе в люлката и надали щеше някога да заплаче. Смел, целенасочен и устремен, той успяваше във всяка задача, която му възложеше английското правителство. С това си бе спечелил капитански чин и благоволенieto на по-висшестоящите от него, а свирепостта и жестокостта му бяха изградили реномето на човек-звяр, от който се страхуваха всички. Той се бе излегнал пред един от трите огъня, които горяха в лагера на англичаните, и мрачно отпиваше от бутилка уиски. От другите два огъня долиташе пиянски смях, псувни и неприлични подмятания. Компания на Баунти правеше мисионерът Джонсън — слаб човек с изпито лице и бръсната глава, облечен в расо.

— Значи останалите свещеници са си тръгнали тази сутрин? — запита капитанът и се изплю встрани.

— Да — кимна мисионерът. — Тъкмо когато бяхте на лов с останалите. Заявиха, че тукашните чернокожи са напълно неподатливи на просветление и си заминаха. Казаха, че са се отправили към Хартум, откъдето ще вземат кораб до Кайро и оттам през Средиземно море ще се завърнат в Европа.

— Проклети попове! — изсъска ядно Баунти и отново се изплю, този път в огъня. Джонсън възмутено вдигна вежди, когато чу ругатнята. — Отказват се винаги, щом срещнат малко по-сериозна съпротива. Няма значение. Езичниците ще копаят руда горе в мините, независимо дали искат да бъдат покръстени или не. Още утре ще

подбера тия пиянски задници — капитанът вдигна ръка към войниците си — и пращаме черните маймуни горе да работят.

— Не е ли малко крайна тази мярка? — попита Джонсън.

Баунти се изсмя.

— Крайна? Я се стегнете, отче. Сякаш за пръв път сте на мисия. Тук трябва да се пипа здраво. Сам видяхте — другите мисионери опитаха с добро и не се получи. А и всъщност на кого служите?

— Служа само и единствено на Господ Бог — с достойнство отвърна мисионерът.

— Е, аз пък служа на Нейно Величество, пред която и вие сте положили клетва. Тези диваци не се страхуват от Бог. Трябва да вземем сериозни мерки и да не им позволим да си въобразяват, че могат да правят каквото си искат.

Баунти се изправи и запрати празната бутилка в един храст.

— Лягайте си, отче. Утре ще ставаме рано. Това важи и за вас, пияни свини такива!

Последното бе предназначено за войниците, които нададоха радостен вой в отговор. Капитанът махна с ръка и се запъти към навеса си.

— Един момент, капитане — вдигна ръка Джонсън.

— Какво има? — обърна се Баунти.

— Вие вярвате ли в Бог? Чели ли сте Библията?

— Ха — презрително изсумтя запитаният. — Да, чел съм я. А дали вярвам в Бог? Не, не вярвам.

— Но Библията твърди, че Бог съществува! — изправи се мисионерът, изумен от хладнокръвното признание.

— Отче, уморен съм и ми се спи. Съветвам ви и вие да си лягате. Няма значение дали вярвам в Бог или не — за да стана капитан, невинаги съм вървял в правия път. И без моята вяра утре слънцето ще изгрее.

С тези думи Баунти се прибра под навеса и си легна, мърморейки, че е крайно време да си набави мрежа против комари. Джонсън седеше свит до огъня, сякаш проявата на богохулство от страна на капитана го бе ударила в стомаха като юмрук. Той знаеше, че останалите свещеници бяха напуснали това кътче от Черния континент не толкова заради отказа на нубийците да се покръстят. Преди няколко дни един от приближените на капитан Баунти — ефрейтор Хари Браун

бе натиснал една туземка в колибата ѝ. Отнейде изскочи буен младок, явно неин мъж или брат, и с няколко удара свали ефрейтора на земята. Капитанът и още няколко войници изпразниха пушките си в момчето и то се срина мъртво в прахта, а Хари се затътри на четири крака при него и започна да сваля златните му гривни, без да обръща внимание на пиццщото момиче. Отците бяха заявили категорично — няма да оставаме повече в тази сбирщина от главорези. За трети път през този ден Джонсън се запита защо не бе последвал братята си, а бе останал тук, подобно на плахо куче в глутница кръвожадни вълци.

Мисионерът съзерцаваше гаснещите въглени дълго след като всички в лагера заспаха.

— Хайде, черни маймуни! Размърдайте се!

Дрезгавият глас на Баунти гърмеше из селото с пълна сила. Всички нубийци се бяха събрали пред колибата на вожда и гледаха изплашено. Бандата от главорези се бе струпала малко по-назад от капитана си и чакаше команда от своя предводител. Зачервените им очи и небръснати образи им придаваха още по-свиреп вид. Капитан Джеймс Баунти отлично знаеше, че когато са махмурлии и с още неизбистрен от алкохола ум, неговите подчинени съвсем освирепяваха. Точно това му трябваше — не хора, а човекоподобни зверове, които да му помогнат да пречупи ината на чернокожите.

Дузината англичани се подпираха на пушките си, вперили апатичен взор в Джеймс Баунти, който с помощта на цветисти псувни и кожен бич подкарваше четирима негри, сякаш бяха овце. Въпреки махмурлука си войниците бяха готови да скочат при първата проява на неподчинение. И ето че тя не закъсня.

— Оставете ни на мира!

Баунти млъкна за момент и се обърна, за да види кой дръзва да му се противопостави. Сините му очи се разшириха от изумление. На десетина крачки от него стоеше изправен слабичък младеж на около двайсетина години. Хлапакът трепереше, ала успяваше да издържи свирепия поглед на англичанина. Войниците видимо се напрегнаха.

— Какво каза, маймуно? — изръмжа Джеймс.

— Не съм маймуна. Казвам се Калунга, от племето на нубийците. Искам да ни оставите на мира.

— Пет пари не давам за исканията ти, а и малко ми се ще да знам как се казваш. Ти какъв се явяваш тук — да не си принц или нещо подобно?

— Не съм син на вожда. Син съм на жреца Нерео.

— Я виж ти — син на жреца... Момчета, тук си имаме един малък шаман!

Войниците дружно се разхилиха с капитана си. Баунти изведнъж спря да се смее и отново се втренчи свирепо в младежа. Нямахте и следа от моментната му веселост.

— Значи си незаконното отроче на дъртия Нерео. И какво, да не очакваш да ти падна по очи и да се страхувам, че ще ме удари някоя мълния? За мен всички сте еднакви маймуни, както и да се титолосвате.

— Вие сте лош човек. Какво сме ви направили, че искате да работим в мините за вас?

— Заповед на кралицата, синко. Заповед на кралица Виктория, Господ да я закриля.

— Ние нямаме кралица. Имаме вожд и слушаеме него. Защо да изпълняваме нарежданията на вашия вожд, който освен това е жена?

Тих смях се разнесе откъм събраните нубийци. Лицето на англичанина се изкриви от ярост и заприлича на муцуната на кръвожаден тигър.

— Слушай ме, черна маймуно, Калуна или как там ти беше името. Предостатъчно ти търпях глупостите, които изприказва. Хайде тръгвай пред мен заедно с останалите!

Джеймс Баунти замахна отмерено с бича и Калунга извика от болка. Капитанът беше белязал лицето му с кървава резка точно под лявото око. Нубиецът притисна ръка до раната, а през дланта му се процеди тънка рубинена струйка.

— Това е само за разгривка — ухили се англичанинът. — Хайде тръгвай с другите чернилки, че иначе...

— **ВИЕ НИКОГА НЯМА ДА НИ НАКАРАТЕ ДА ВИ СЕ ПОДЧИНЯВАМЕ!** — изкрещя Калунга и се изплю в лицето на узурпатора.

Баунти отстъпи крачка назад, ококорил очи от смайване. Войниците скочиха и се затичаха към своя предводител. Капитанът се окопоти и отново заприлича на див звяр.

— Дръжте тая маймуна! — изрева той и сам подгони младия нубиец.

Калунга сякаш не бягаше, а летеше и бързо взе голяма преднина пред махмурлиите войници. Краката му го носеха напред, по-далеч от страшния бял човек с огнена коса и брада, по-далеч от гърмящите пръчки и обидите. Тичаше с все сили, ала си даде сметка, че няма да може да издържи дълго така. Затова рязко зави и се насочи към скалистите хълмове, които се извисяваха на три-четири километра пред него.

Изведнъж от високите треви изскочи малък гепард и тупна право пред краката му. Стреснат, Калунга загуби равновесие и за малко не падна.

— Малки братко! Какво правиш тук? — задъхано попита той, а от челото му се стичаше пот.

В отговор хищникът измяука.

— Тичай и намери останалите! Предай им, че съм в беда и имам нужда от помощта им. Белите хора ме преследват и искат да ме убият.

Гепардът се затича през необятната савана с дълги подскоци. Калунга си пое дъх и отново се втурна към хълмовете, молейки се наум вестоносецът да пристигне навреме.

Англичаните тичаха настървено колкото можеха. Баунти им крещеше, че са бавни и мързеливи и така никога няма да настигнат чернокожия.

— Отпуснали сте се като торби, прасета такива! — ръмжеше капитанът и се носеше напред, без да обръща внимание на мърморенето им.

Изведнъж Баунти спря.

— Чакайте, чакайте. Вече сме в саваната, а онзи черньо не се вижда никъде. Вдън земя ли потъна?

— Може да е легнал някъде и затуй да не го виждаме — несмело се обади Уилям, огромен и дебел войник с глас, пресипнал от уиски.

Баунти се приближи и изгледа войника с горящите си очи.

— Тъй де... то тук тревата е висока...

— Само колко си умен, драги ми Уилям — изръмжа Джеймс и залепи един шамар на червендалестото лице на войника.

— Хей, капитане, погледнете! — провикна се Джон, слаб младеж с пъпчиво лице.

Запитаният се обърна.

— Какво?

— Онези хълмове там.

Джеймс Баунти се обърна и погледна към купчината скали, която му сочеше Джон. Там като че ли се движеше някаква черна точица... Баунти припряно извади далекоглед от пояса си и погледна през него. Ужасна усмивка озари лицето му. През увеличителните стъкла той видя своята жертва да се спуска по една скала и да изчезва в една ниша.

Баунти се обърна и се ухили.

— Имаш набито око, Джон. Напред към хълмовете! Чернъто е там!

Войниците тръгнаха след предводителя си с усмивки на лицата. Последен се влачеше Уилям и засрамено разтъркваше ударената си буза.

Англичаните почти бяха стигнали до скалите, когато изведнъж саваната около тях сякаш се пробуди. От високите треви изскочиха лъвове, пантери, гепарди, сервали и се нахвърлиха с рев и ръмжене върху хората. Войниците закрепяха от ужас и започнаха да стрелят с пушките и пистолетите си, а Баунти хладнокръвно извади сабята и с точни, премерени движения започна да се отбранява от хищниците. Големите котки решиха за момент да оставят безстрашния двуног и се нахвърлиха върху войниците. Последните, подвластни на паниката и ужаса, станаха лесна плячка. Много малко от изстрелите причиниха реална вреда, а от избуялите цял метър треви продължаваха да прииждат хищници. Една лъвица ухапа Джон за крака и дръпна силно. С крясък войникът падна на земята, а друга лъвица скочи на гърба му и склочи челюсти около врата на войника. Грамадният Уилям се отбраняваше храбро, като мушкеше животните с щика на карабината си, но един огромен стар лъв го издебна отляво и го събори с тромав скок. Писъците на англичанина заглъхнаха сред ръмженето на хищниците. Кръв се лееше от телата на грамадните котки, ала те сякаш

не обръщаха внимание на раните си и методично поваляха войниците един по един.

Нотка на ужас се прокрадна в студения разум на Джеймс Баунти, докато наръгваше поредния гепард. Как бе възможно тези хищници, представители на различни видове котки, да се бият заедно и да нападат хората безпричинно? Капитанът с болка гледаше как подчинените му мрат като мухи сред локви кръв, всеки поотделно обграден от няколко звяра. Един сервал скочи на рамото на капитана и го ухапа за ухото. Джеймс изкрещя и запрати животно сред останалите хищници. Инстинктът подсказа на англичанина да намери прикритие сред скалистите хълмове. Погледна отново за миг към останалите войници. Пред очите му падна и последният — ефрейтор Хари, отдавна прехвърлил четирийсетте. Една пантера го бе повалила по корем. Той отчаяно протегна ръка към своя капитан, сякаш той можеше да му помогне. Един лъв ухапа ръката и с мощно щракване на челюстите я откъсна. Хари, с когото Джеймс толкова пъти се бе напивал край лагерния огън и бяха участвали заедно в няколко мисии — познаваха се от години. И всички останали — Джон, Уилям и другите. Всички бяха мъртви. Джеймс светкавично прибра сабята в ножницата и се затича към хълмовете с цялата скорост, на която беше способен. В движение свали пушката от гърба си и започна да стреля през рамо по няколкото хищника, които започнаха да го преследват. Баунти бе добър стрелец и всеки изстрел поваляше по едно животно. Останалите животни останаха при труповете на войниците и някои от тях започнаха да се хранят, а други просто се изтегнаха на тревата и сякаш зачакаха.

Капитанът яростно скачаше по камъните и ръмжеше, а от разкъсаното ухо течеше кръв и капеше върху рамото му. Този проклет негър щеше да му плати за всичко, само да го откриеше. Така щеше да го подреди... Джеймс прескочи един голям камък и за момент се зачуди накъде да тръгне. Сякаш от нищото пред него изскочи една пантера и понечи да го ухапе за крака. Англичанинът я простреля от упор в главата и реши да се изкачи на върха на скалата, която се извисяваше над него. Не след дълго силните му ръце го заведоха там. А на върха го чакаше Калунга.

С въздишка на облекчение капитанът преодоля последните сантиметри и се намери на върха на скалата — плосък, сякаш отрязан с нож неправилен кръг, приблизително десет метра в диаметър. Баунти се озъби в ужасяващо подобие на усмивка, като съзря нубиеца.

— Ааа, ето те и теб, чернилко. Тъкмо ти ми трябваше.

Преди Калунга да успее да каже или направи нещо, Джеймс свали карабината от гърба си и стреля по негъра. Отнякъде се появи малкият гепард — верният приятел на Калунга и скочи на пътя на куршума. Баунти изсумтя, като видя вместо негъра пред него да се гърчи в агония един хищник.

— Значи тези проклети котки са твои слуги, а? Ти си ги пратил със своите черни магии срещу нас. Сега аз ще те пратя там, където са сега войниците ми.

— Не трябваше да идвате тук — промълви Калунга. — Не трябваше да ни заставяте да правим неща, които не желаем. Ние живеем тук по този начин от векове и не искаме да се променяме.

— Майната ти — отсече капитанът и вдигна пушката.

Ударникът изцрака на празно. Джеймс се попипа по джобовете, но не откри никакви останали патрони. С ругатня ядосаният англичанин запрати карабината през скалата.

— Нищо. И така ще ти видя сметката.

— Защо искаш да ни подчиниш? Защо искаш да ни убиеш, като не изпълняваме желанията ти?

— Именно защото не ги изпълнявате, тъп дивак. Не съм свикнал да не ми се подчиняват.

— Ние никога не сме се подчинявали на никого.

— Ще се подчините и още как. И на мен, и на Нейно Величество.

— И да ни заплашвате, и да трошите идолите ни — няма никаква полза. Вървете си. Не желаем нито да бъдем роби, нито да си сменим вярата. Просто ни оставете на мира.

Капитанът се изплю встрани и извади сабята си.

— Значи трябва да умреш — спокойно каза той и се нахвърли с рев върху младия нубиец.

Калунга се хвърли на горещия камък в опит да се предпази от студената английска стомана. Но без да иска, направи много повече.

Джеймс Баунти се спъна в единия крак на нубиеца и с крясък полетя надолу.

Калунга се приближи към ръба на скалата и предпазливо погледна надолу. Баунти не беше мъртъв. Бе успял да се хване за един стърчащ камък на около половин метър под скалния ръб и трескаво търсеше опора с другата си ръка. Сабята му беше паднала долу и около нея се бяха събрали близо дузина големи котки. Всичките хищници гледаха нагоре в очакване да падне и белия човек. Калунга легна по корем и протегна ръка надолу.

— Хвани се за ръката ми.

— Никога! — изръмжа капитанът и плесна ръката на нубиеца със свободната си длан.

Изведнъж камъкът, за който се държеше Баунти, се откърти с грозен звук и той полетя надолу към хищниците, а в погледа му се четеше само ярост и омраза. Такава ярост и омраза, че Калунга нямаше да забрави този поглед никога. Котките бяха толкова много, че скриха напълно тялото на капитана под туловищата си. Нубиецът стана и отиде да погали за последно гепарда, който бе жертвал живота си, за да го спаси.

— Сбогом, малки приятелю — отрони младежът и се изправи с насълзени очи.

— Хайде, изчезвай!

Поредният камък се стовари в тила на преподобния Джонсън, който с куцукане напускаше селото, съпроводен от смеха и подигравките на нубийците.

— Върви при своята жена вожд и й кажи да не праща повече своите поданици тук! Нямаме нужда от вас — подвикна му Арани.

Джонсън продължи да се отдалечава от селото на изток към Хартум, като тихичко си мърмореше под нос, а раменете му се тресяха от възмущение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.